

FORNITZO

PERIÒDIC QUINZENAL

Portantveu de l'Ateneu Cultural

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
FORA (6 exemplars trimestre) 1'10 PTES.
NÚMERO SOLT . . . . 0'15 PTES.

Redacció i Administració
G. Hernández, 15, pral.

DELS ARTICLES SIGNATS EN SÓN
RESPONSABLES LLURS AUTORS.
NO ES RETORNEN ELS ORIGINALS.

L'artista, té nacionalitat?

Sempre aquesta pregunta surga el meu esperit, quanestic davant d'un objecte d'art, o quan alguna admirable descripció literària sobre les belleses naturals, artístiques o històriques d'algún país, cau a les meves mans. Els artistes que són l'orgull d'una nació, que sovint són la glòria de la pàtria, els quals la canten i la lloen per mitjà de la seva lira, pinzell, burí, etc. tenen nacionalitat? No.

Igualment que els savis i els inventors, els quals, generalment, treballen per l'enriquiment i superació material i intel·lectual de la humanitat, treball que es destina a profit d'ella, sense relegació de races ni de nacions, el resultat i progrés del qual, queda en ella reflectat, aquells no tenen tampoc nacionalitat. No són internacionals homes com Galileo, Colom, el portugués Gama, Franklin, Flammarió, Pasteur, els esposos Curie, i altres? No són internacionals Beethoven, Bach, Schubert, Wagner, Chopin, i aquells que en l'art musical en tantes nacions, s'han anticipat i seguit al costat d'aquella aristocràcia fundada pels músics italians?

Es simplement nacional el diví art escultòric de Miquel Angel? No seran regaladés les seves belles pintures o les de Vinci i de Rafael solament en el plaer espiritual que sentirà l'home que tingui la felicitat de poder-les contemplar?

Al món pertany la ciència i l'art de Goethe, el talent de Víctor Hugo, l'obra de Shakespeare, l'estranya comèdia de Dant. Solament els poetes i escriptors, tenen un llenguatge que els aparta de la humanitat. Un poeta de les estepes glacials de Libèria, tant admira i canta el gel perpetu de Lapònia, com el sol roent africà o el calorós i quasi immaterial paisatge del Japó o de

la Índia. L'artista sent, sigui on sigui; escolta i admira la natura, la qual no ha creat les belleses solament per la pàtria; i traduïdes en la seva parla, filtrades a través del límpid cristall de la seva ànima, ell les donarà al que podrà penetrar-les i comprendre-les. L'artista es transporta on trucarà el seu sentit tant si és una banal escena de carrer, com si és un gran succés en l'antiga o moderna història, i ell reproduïx el seu admirat objecte, a través del seu sentiment i a través dels mitjans que disposa, sense comptar sobre ni a quina nacionalitat pertany aquella escena o aconeteixement, ni referent a quina nacionalitat pertany ell mateix. No va cantar Byron belleses de Portugal? No ha descendit Dant a l'Infern per humanitzar una obra?

Més feliços que aquells, els músics han creat en si una veu, que es comprèn universalment, la qual pot inspirar-se en una bella pàgina «d'Otelo» o en la riquesa dels versos de «Hernani»: Sobre tela o sobre marbre, també l'artista, per mitjà de temes presos de l'ànima panoràmica d'algun punt de la terra, de la història d'algun país, de la mitologia, o de la biblia, parla un llenguatge universal. Ells són, per damunt de tot, els que més bé parlen a l'esperit internacional: un músic pot interpretar una peça de música nacional incompresa lluny del seu país; un pintor pot interpretar un paisatge o costum de la seva pàtria; un escultor pot esculpir un tipus o fisonomia nacionals que no seran comprensos solament dels seus compatriotes.

El sentiment artístic no té nacionalitat, i el que l'expressi més superiorment, el que el segueixi amb un talent apart, el que elevi el geni humà i a ell deixi per herència quelcom bell i admirable, el que per la fama

Teories i Realitzacions

IV

L'Alemanya Nacionalsocialista

La dictadura nacionalsocialista té indubtablement una sèrie de característiques que la diferencien de les altres formes de govern dictatorials dels nostres dies. No pretenem fer un anàlisi de les causes que han fet possible aquest fenomen, ni de les seves probabilitats d'èxit ni de les conseqüències que pot tenir. Això ha estat motiu per a molts autors per omplir llibres sencers i, ni un estudi tan extens pot cabre en aquest treball, ni el portar-lo a terme està, de molt bon tros, dins els límits de les nostres possibilitats.

Observarem, doncs, d'una manera objectiva els principals trets del nacionalsocialisme i ens fixarem fins a quin punt són descendents de les doctrines que estudiàvem fa uns dies, o fins on arriba llur relació amb elles.

En dos camps diversos podem observar el nacionalsocialisme: en l'actuació i en el programa. Podríem dividir aquest en dos aspectes principals: el que fa referència al seu contingut més essencialment ideològic i el que es refereix a les mesures pràctiques de caràcter social i principalment econòmic i financer. És notable i curiós en aquest aspecte, d'observar el desig formal del nacionalsocialisme de retornar a una estructuració econòmica pròpia d'èpoques precedents al desenvolupament del sistema capitalista, com la reintegració de grans masses al camp, el foment de nuclis de petits comerciants i industrials, «la creació i conservació d'una sana classe mitja», és a dir, un moviment de despolarització. És un punt cardinal del programa la pretensió d'abolir el deute de l'Estat i, per tant, la renda. Tot això al costat de millores de caràcter social—ben hipotètiques per cert—, que es fan cada dia més apremiants, resulta potser un xic incongruent i ha d'ésser a totes llums «inoperant» en el medi que representa una nació industrialment i científicament tan

desenvolupada com Alemanya. Però aquestes consideracions ens portarien per viarany que ja havem refusat de primer antuvi.

Atenim-nos a les característiques que emanen de les doctrines que ja exposarem o que en són almenys un reflex innegable i que són les que donen al nacionalsocialisme el to diferencial que ja hem fet observar.

* * *

L'odi contra els jueus és palesat en tots els ordres, en el programa i en les manifestacions dels prohoms nacionalsocialistes.

L'honor o el dret, la higiene o el bon gust, tots aquests són els heterogenis motius de justificació d'aquest sentiment implacable contra una raça que ha estat per cert, potser l'única que ha mantingut, a través de tots els temps i malgrat totes les contrarietats, inconfusible el timbre de la seva personalitat. Aquest odi s'ha esbravat bàrbament. Res no s'ha respectat, començant per la confiscació dels béns dels jueus i acabant amb la profanació de llurs cementiris. El jueu és la diana de tots els trets, des del jueu de les anècdotes que enganya l'alemany ingenu i talòs, fins al financer, el monopolitzador de la riquesa nacional alemanya, l'acaparador insaciable dels suors de l'obrer alemany, l'hipotecari de tot el sistema de producció, el creditor de l'Estat, la causa de la crisi econòmica, del malestar social. Però no és tot això, solament. El jueu és, encara, el propagador clandestí de les idees bolxevistes. Amb la influència jueva dominava el bolxevisme a Alemanya. El bolxevisme és una doctrina decadent, mentre que el nacionalsocialisme representa reconstrucció. Tot això fou repetit per centèsima vegada en el darrer congrés del Partit a Nuremberg, el setembre passat. Després de llegir aquestes consideracions dels nacionalsocialistes sobre el bolxevisme

jueu «que fomenta l'enveja i el malestar entre les masses obreres», no serà inoportú reproduir un paràgraf de Nietzsche; «...els socialistes, que minen l'instint, el plaer, la satisfacció de l'obrer de petita existència, que el fan envejós, que que li ensenyen la venjança...»

La superioritat de la raça hiperbòria per la qual Nietzsche s'entusiasma tant, és defensada tan aferrissadament pels nazis que, aquesta utopia constitueix també una de les característiques més particulars del nacionalsocialisme. Així, els teoritzants de l'Alemanya actual no s'estan de res per demostrar la superioritat dels homes nòrdics i, en aquest camí, arriben a descobriments veritablement sensacionals. El secret de la intel·lectualitat de Grècia i de la grandesa de Roma, es troba en la sang «hiperbòria» dels homes que foren lleítim orgull d'aquelles pàtries. Semblant cosa podríem dir pel que fa referència al Renaixement. Cal, doncs, segons els nazis, nordificar Alemanya, començant per evitar el contagi de la privilegiada raça ària amb la miserable sang jueva i afavorint el predomini gradual dels homes del Nord, segurament fins arribar que no quedi a Alemanya un sol home que no sigui ros.

Fins aquí la cosa és tolerable i fins pot passar com a divertida. No tot s'atura així, però. Extrems com l'establiment de l'esterilització amb caràcter forçós, són ja quelcom que cal pendre's amb un xic de serietat; aquesta mesura draconiana que es justifica per la seva finalitat, potser no és tan justificable en un país on governa la força i on pot ésser posada al servei d'un esperit de venjança o d'un interès polític que res no tinguin que veure amb la higiene de la raça. Llegim, també, que Hitler pronuncià, el 7 d'Agost del 1929, a Nuremberg, aquestes paraules: «Si a Alemanya neixen, per exemple, un milió de nens cada any i si d'aquest milió se n'exterminessin set o vuit-cents mil, potser a la fi, encara resultaria una intensificació en la energia de la raça.» No són pocs ni poc severes els comentaris que s'han fet d'aquestes paraules. El nostre seria sobrer. Contentem-nos havent exposat fins a quin punt la qüestió racial és una obsessió del nacionalsocialisme.

Pel que fa referència, al cristianisme,

traspassi les fronteres i penetri en tots els països aquell no té nacionalitat, pertany al món, a tota la humanitat ja que per ells aquell ha treballat.

Eren l'admiració i orgull dels antics les set meravelles del món; treballs artístics els quals per la seva excepció s'han internacionalitzat i perdurat fins els nostres dies. Les piràmides d'Egipte, les estàtues d'Atenes, els monuments de l'antiga Roma, els elefants de marfil de l'Índia, les sedes del Japó i les tombes que els faraons deixaren junt amb les seves mòmies i estranyes deixalles, cada un d'aquests arts és d'un alt

grau de perfecció que els artistes dedicaren al món, els quals tant si fos en el sud com en el nord de la terra, ells serien creadors i inventors.

Per ésser artista és suficient sentir encendre's en l'ànima el foc sant de l'inspiració i poder de creació, i aquella flama viu i creix pel mateix sentiment i espiritualitat de l'artista; ella tampoc no té nacionalitat.

ALSACIA FONTES MACHADO

Barcarena (Portugal) 15-8-35

Traducció: ENRIC GENOHER

el punt 24 del programa declara que el partit es desenten de tot compromís amb qualsevol confessió religiosa, però s'adhereix al cristianisme positiu. Els procediments cruels i inhumans emprats amb els rivals polítics i amb enemics «de sang», es cuiden, però, de desmentir aquesta darrera afirmació del programa, més eloqüentment encara que tota la doctrina de Rosenberg, el teoritzant oficial anticristià del nazisme. L'única gosadia que ha mancat als hitlerians és la d'una afirmació, encara que purament formal. I és que el terme «cristianisme positiu» ha estat escollit per oposar-lo al terme «judaisme», com la paraula «ari» s'ha aplicat, més o menys arbitràriament, en oposició a «semita».

La part de les doctrines de Nietzsche que nosaltres havem considerat inferior és, doncs, portada a la pràctica a l'Alemanya actual. Amb imperfecció, és clar, i molt més raonadament si tenim en compte que aquesta doctrina és, com ja remarcarem oportunament, una utopia.

* *

La nostra opinió sobre el fenòmen polític alemany?

Ja hem dit més d'una vegada que la nostra intenció no és pas fer una crítica. Volem, però, considerar acabat aquest treball; deixem a part l'aspecte filosòfic que l'ha motivat i, atenint-nos únicament a la situació actual de la política alemanya, posem en evidència dues apreciacions oposades que d'ella es poden fer, i que són potser més objectives del que semblen.

Per alguns el nacionalsocialisme representa la resurrecció d'un poble aniquilat; l'alliberació d'una nació oprimida, el redreçament d'una raça i d'un geni que desperten; el començament d'una nova era, heroica i gloriosa pel poble de la gran Panalemanya.

Si a nosaltres ens calgués avenir-nos a acceptar aquest extrem o adaptar-ne un d'oposat, ens quedariem segurament amb la convicció que el nacionalsocialisme alemany, traient-li el vernís demagògic que el fa lluir, és poca cosa més que una estafada de proporcions gegantines. És un «timo de les misses» d'una envergadura insospitada. El poble alemany, la classe treballadora especialment, han rebut un paquet que conté llampants i inútils retalls de paper: anti-judaisme, racisme, nacionalsocialisme, moltes promences en un programa demagògic i fàcil a tota mena d'interpretacions. I han lliurat a canvi, el sobre amb la moneda de veritat: una democràcia, la representació d'una Alemanya culta, digna d'ésser capdavantera de la civilització, i, sobre tot, han perdut el dret a unes reivindicacions que es perfilaven en un futur no pas llunyà i cada dia més pleòric de possibilitats.

COMENTARI

Afers d'escàndol

per RICARD MESTRES

De tant en tant veiem en els diaris, anunciades a grans titulars, les notícies d'un afer d'escàndol. Dintre i fora de casa. Fa temps, ens fou anunciat un desfalc de l'editora de cinematografia cultural italiana «Luce». Tota la fèrrea disciplina i l'alta pressió coercitiva del feixisme no impediren als dirigents d'aquella entitat de fer bé i honestament el paquet i embutxacar-se uns milions de lires. Tant se val que l'afer fos descobert i segurament castigat. El valor simbòlic del fet i la seva significació romanen intactes malgrat tot.

França—aneu a saber si per a no ésser menys—colpia als numerosos francòfils escampats arreu d'Europa, amb un afer que et deixava perplex. L'afer

Stavisky, model d'embolics d'aquesta mena, amb una tant fabulosa complicació de personatges, que hom no podia menys que demanar-se: Aleshores, qui és l'honrat? I això passava dintre un règim tingut generalment com a espill de democràcies. La tan lloada intervenció de tots en tot no privava als qui tenien un gran afany de fer cèntims, d'anar fent la seva tasca. Tasca d'embutxacament de quantitats fabuloses, astronòmiques.

Ara, a Espanya, — s'ha produït també el consegüent afer d'escàndol, on apareixen complicades altes personalitats polítiques. A través de les dades que han reeixit a passar indemnes pel llàpiç roig del censor, hom pot—amb una mica d'imaginació—fer-se perfecte càrrec de les escenes desenvolupades en el curs de la qüestió. Escenes d'un grotesc molt pujat de to que ens presenten alts personatges, que un dia foren, o encara són guies del país, barallant-se

Una sèrie de circumstàncies, entre les quals la manca de col·laboració i el pèsim desenvolupament econòmic del periòdic no són pas les menys importants, ens obliguen a suspendre, no sabem a hora d'ara si definitivament o temporalment, la publicació d'HORITZÓ.

Només ens cal fer una manifestació: als qui mai ens han regatejat la seva ajuda i el seu calorós entusiasme, el nostre agraïment.

Adéusiau, o a reveure.

La Redacció.

Feu-vos socis de l'Ateneu

ridículament per un grapat de pessetes i provocant per llur imprudència i gana mal dissimulada, el descobriment de tot l'embolic.

El ciutadà honorable, quan es troba davant de casos tan clars com aquests de corrupció de l'home públic, en tota mena de règims i esfils governamentals, com reacciona? Molt diversament. Però si mana la lògica—una lògica ponderada i raonada—la reacció natural sembla que hauria d'ésser la d'engegar-ho tot al botavan i mirar-se la política com un podrimener dels més indecorosos, i això, naturalment, té conseqüències. Jo no sé si bones o dolentes. Però el fet és que amb una repetició abusiva d'afers d'escàndol, estic segur que es produiria una tal animadversió envers la política que podria menar per camins insospitats.

Es als polítics a qui incumbeix d'estudiar-ho i de creure si és o no pertinent modificar les seves línees de conducta, que no són pas massa dretureres, sinó que acusen uns revolts tan sobtats, que un dia podrien «quedar-s'hi».

L'element femení i el Teatre Amateur

per J. Maslloréns

HORITZO en els seus tres darrers números ha vingut publicant altres tants articles en els quals llurs autors es lamenten de l'inexplicable apartament i indiferència de l'element femení de la nostra població, envers el teatre amateur. Aquesta campanya empresa m'impel·leix a col·laborar-hi dient quatre mots sobre aquest tema.

En el IV Concurs de Teatre Amateur de Catalunya d'enguany hi han pres part 1043 actors 416 actrius amb un total de 45 companyies. Aquestes xifres parlen amb prou eloqüència de la importància que veritablement té i l'increment que ha prè arreu de Catalunya, el teatre amateur, particularment entre l'element femení.

Perquè us feu càrrec de la consideració i estima que en certes poblacions senten per aquest noble art, és digne d'esmentar la notable agrupació «Romea» de Sant Feliu de Guíxols. Aquesta agrupació compta en el seus rengles amb dotze actrius, que amb la seva constància i fermesa, junt amb la dels actors fan que avui dia ocupi un dels primeríssims llocs reeixint de les demés agrupacions de primera categoria. I encara és més, no consideren prou voluntat i sacrifici col·laborar-hi desinteressadament, que, per voluntat pròpia, abonen mensualment una quota de 0'75 ptes.—les actrius també—per ajudar a cobrir les despeses de l'agrupació. Crec que es un exemple mereixedor d'anotar i imitar-se.

Tinc la plena convicció que hi ha noies que els hi plauria en extrem sortir

a l'escena, però no s'atreveixen per no estar subjectes a la crítica que es creuen faria certa gent, crítica que no existeix més que en la seva imaginació, doncs pel sol fet d'ésser el teatre un excel·lent mitjà per a desenrotllar la cultura de l'individu, no crec que hi hagi persona, per poc coneixement que tingui, que censuri a qui fa teatre.

Deixeu de banda aquestes reflexions ridícules i ingresseu a l'Agrupació «Renaixement» del Centre Unió Republicana, que amb la vostra indispensable i valuosa cooperació i amb el nostre entusiasme i la nostra activitat, farem que Casà es situï en el lloc honorífic, que pel seu brillant historial artístic li correspon.

EL CINEMA

per R. M. M.

Modern: «Pel mal camí»

L'editora cinematogràfica Warner Bros. es distingeix per la gran ambició dels seus films. Un transcendentalisme artístic que fa que darrera el film que us presenta hi endevineu una crítica—feta amb aneu a saber quines finalitats—de les institucions del seu país. Recordau «Sóc un fugitiu»? El sistema penal dels EE. UU. hi era impietósament blasmat i les seves xacres posades al descobert. Ara, en «Pel mal camí» són els correccionals de menors que són sotmesos a mostrar la contraproduència d'aquestes institucions quan funcionen d'una certa mena de manera.

Archie Mayo, un gran director segons ens demostra aquesta pel·lícula ens presenta, com, sota una disciplina ultrancera-ment ferrea i inadequada, els intents de regeneració dels petits delinqüents són esgarriats, i com amb una comprensió justa i bondadosa de l'ànima jove, s'els pot fer sentir un amor envers els camins dreturers.

La trama del film, portada amb un sentit tan estrictament cinematogràfic com cal, ens presenta el que us deiem amb una sinceritat brutal. Cap escena per esgarriosa—us és estalviada. Veiem la fantàstica mutació del correccional quan aquest és inspirat per un director mala-ànima o quan és un jove amarat de simpatia, pels petits esgarriats el que marca el camí de la seva regeneració.

Archie Mayo ha compost el seu film amb un gran sentit de l'emoció, muntant les escenes d'un to patètic incontestable. El film segueix un ritme de crescendo fantàstic. Les escenes finals, que comencen amb la mort d'un jove reclús tuberculós, són d'una emoció grandiosa, i la reacció de tots els seus companys és una de les coses més impressionants que hem vist al cinema. En mig de la fosca de la nit el tètric resplandor de les aixelles tremoloses i la cursa follia del director odiat morint entre la joia dels menuts, és quelecom sense precedents en el cinema. James Cagney i Frankie Darro, protagonistes, actuen amb aquell verisme propi dels actors excepcionals.

Kursaal: «La Dama del Boulevard»

La novel·la de Zola, Nanà, que ja fou

adaptada pel cinema mut, ha estat objecte d'una nova filmació protagonitzada per Anna Stenn. Filmació no pas massa afortunada a base d'ésser massa lenta. Demés, hom endevina tot seguit que la «Dama del Boulevard» ha estat feta per a lluïment de la seva protagonista, i com que aquesta falla, tot el film s'ensorra. Seria curiós d'estudiar les causes d'aquest fracàs d'Anna Stenn, que en «Germans Karamazov» ens semblà una actriu magnífica, i en canvi ací s'ens presenta emanerada, comercial. Però això no és pas objecte del nostre escrit. Volem eridrar l'atenció als nostres lectors sobre un film que té anunciat aquest cinema: El Raval, de Raoul Walsh, que us aconsellem que no el deixeu passar per alt.

El sopar dels acusats.

El primer film que ens han presentat les empreses del Modern i Catalunya ençà de la seva fusió, és sense cap mena de dubte, una obra mestra de W. S. Van Dyke. L'home de la natura pomposa i luxuriant de les illes del Pacífic, l'home de l'extraordinària història de Tarzan, heu-lo ací acaraiat amb un tema d'amor i misteri. Ja hem dit que ha reeixit a produir una obra mestra. Amb un seguit de situacions divertidíssimes amb un diàleg espiritualment enciser, la història es va descabdellant. La història i no pas el misteri, que resta embolcallat fins el final amb els vels més negres i més espesos. Així, entre la xerrameca sàvia de William Powell, la intriga et peneïra i et té en una suspensió que els incidents còmics fan agradable.

W. S. Van Dyke ha cuinat el film d'una manera esplèndida. La pel·lícula llisca a un ritme lleuger, en un scherzando continuat. Cal dir que William Powell i Mirna Loy, els protagonistes, li han aplanat molt el camí, demostrant una flexibilitat interpretativa que els col·loca en primer lloc entre totes les parelles cinematogràfiques hagudes i per haver.

Kursaal Cinema

El local de les grans superproduccions!

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

UN LLIBRE SOBRE CINEMA

"ESPECTADOR DE SOMBRAS"

de Manuel Villegas-López

per RIMES.

La crítica de films és una disciplina periodística molt complexa. Diversitat d'estils i diversitat d'aptituds apreciatives i valoratives. El crític, quina posició ha d'adoptar davant del film? Explicar-ne l'argument, o relacionar-lo amb altres films, o fer la comparació amb la novel·la que hagi pogut originar-lo? Creiem que cap d'aquests camins—els més sovint recorreguts—són els indicats i els bons. Tampoc no ho és el de basar tot el judici crític en l'actuació de la vedette de la pel·lícula. Dinre els escassos crítics que hem llegit que hagin sabut adoptar una posició intel·ligent i justa davant del cinema—entre els quals no podem oblidar Josep Palau, l'excel·lent crític del setmanari *Mirador*—destaca d'una manera grandiosa Manuel Villegas-López, que suara ha reunit en un volum⁽¹⁾ unes crítiques de films llegides per Ràdio Madrid.

Manuel Villegas-López, en totes les seves crítiques, dedica una atenció principal a l'esperit de l'obra. Aprofundir el sentit i l'abast del film, heus ací el desig que s'endevena tot seguit. Un exemple ens aclarirà el que intento dir-vos. Parla

de La nimfa Constant i la qualifica de pel·lícula fragant, i explica el per què de l'aplicació d'aquest adjectiu. Fragant perquè la natura i la joventut s'uneixen per a produir precisament això: la fragància.

Així, tots els films dels quals parla són lúcidament escorcollats. Intent de posar al descobert el motiu artístic de l'obra, moltes vegades eclipsat pel motiu comercial, i d'explicar-ne l'abast social que puguin tenir. Una gran semblança, doncs, amb la crítica literària honestament practicada. L'estil del film no hi és mai oblidat, tampoc, ans justament valorat. Amb aquestes idees fonamentals, Manuel Villegas-López s'ha bastit tot un sistema crític, basat en unes idees generals encertadíssimes.

Són periodistes cinematogràfics d'aquesta mena els que calen per dirigir la atenció del públic envers uns films que

a vegades són injustament menyspreats. El que interessa és sobrepujar el concepte massa generalitzat sobre el pur valor espectacular del film, i propagar per una comprensió més justa del mateix. Que l'espectador sàpiga endevinar rera el moviment de les figures els mòvils humans i psicològics que impulsen els personatges a obrar d'aquella manera. Substituir el concepte d'espectacle pel concepte d'art.

Amb escriptors cinematogràfics del talent i la categoria de Manuel Villegas, això no seria pas massa difícil. Convé que obres com la seva siguin el suficient divulgades per aconseguir aquestes coses que són vitals per l'enlairament artístic del moviment més important del segle: el cinema.

(1) «Espectador de sombras» de Manuel Villegas-López (Llibreria Pro-Cultura).

Cinemes Modern i Catalunya

Diumenge 10 Novembre de 1935.

MODERN: TARDA — CATALUNYA: TARDA I NIT.

Un film excepcional, demanat i esperat!**EL MILLOR DE L'ANY!**

Demaneu programes

Notes de l'Ateneu

L'Exposició - Concurs de fotografies

Tenim un nombre considerable de fotografies rebudes destinades a l'exposició-concurs. Tot fa augurar que l'exposició d'enguany assolirà un dels èxits més remarcables que s'han registrat a Cassà en aquesta mena d'activitats.

NOTICIARI

Ball de "Quintos".

Al saló de ball del C. U. Republicana es celebrà aquest tradicional ball, en honor dels minyons que enguany han d'incorporar-se en files.

Anà a càrrec de l'orquestrina «La Unió».

Fires de Girona.

Han estat nombrosos els cassanencs que enguany s'han traslladat a Girona per assistir a diversos festeigs i actes de la veïna ciutat.

Ciclisme.

Els corredors locals L. Amatller i J. Mestres, participaren en el II Criterium

de la Devesa, tenint una actuació no pas massa afortunada, ja que ambdós es veieren obligats a abandonar.

Nomenament.

El nostre estimat amic i company Ricard Cassà Estanyol ha estat nomenat corresponsal literari del periòdic «Las Noticias» a la nostra vila.

Fusió d'empreses

Segons ha estat anunciat, els empresaris dels cinemes Modern i Catalunya, han decidit fusionar-se, projectant-se en ambdós locals els mateixos films.

Teatre amateur

Demà diumenge, l'agrupació teatral «Renaixement» del C. U. R. celebrarà una veïllada, posant-se en escena l'obra en tres actes «Les delícies de la llar» d'Hennequin. Ens asseguruen els qui han presenciat els assaigs que l'obra rutlla molt bé i que constituirà un gran èxit pel nostre simpàtic conjunt teatral. Ferrosament desitgem que així sigui.

Distinció.

El nostre volgut amic Anton Teixidor, ha obtingut darrerament en el curs de piano de l'Acadèmia Marshall de Barcelona, el primer premi amb distinció. Cal observar que, durant dos anys consecutius l'amic Teixidor s'ha vist favoregut amb tal distinció. Amb dos anys més d'aconseguir el mateix, tindria dret a un

curs especial de piano a l'Acadèmia de París. Sabem, al mateix temps, que l'amic Teixidor donarà properament—a últims de Desembre o a primers de Gener proper—un concert de piano, a Girona.

Felicitem ben coralmnt al nostre amic, amb motiu de tal obtenció i fem vots perquè assoleixi un alt lloc dintre al seu art, tot el que no deixa d'éser un orgull per la nostra població.

La Dtra.

R. Capillas de Vicenç

Metgessa-Dentista

Ofereix el seu consultori, establert al carrer

Manuel Bellés n.º 17,

d'aquesta Vila, on passarà consulta tots els diumenges.

EU-VOS SOCIS DE L'ATENEU CULTURAL

Joan Domingo Alemany

ADVOCAT

Ofereix el seu despatx

Argenteria, 19, pral.

Telèfon, 477

GIRONA

PINTURA DECORACIÓ

Francesc Ragolta

Pintor decorador artístic.

Empaperador.

VENDA DE PAPERS PINTATS

Ramon Ferràndiz, 116

CASSÀ DE LA SELVA

Farmàcia J. Botet

Cassà de la Selva

DESPATX ACURAT DE RECEPTES

Cobla :: Orquestra
Orquestrina

La Principal

Per a contractes:

Francesc Gruart - TELÈFON, 19

Ja sou socis de l'Ateneu?

FARMACIA I LABORATORI

Joan Gener i Roca

CASSÀ DE LA SELVA

Mannel Bererra

SASTRE

Cassà de la Selva

COBLA :: ORQUESTRA
ORQUESTRINA

LA SELVATANA

CASSA DE LA SELVA (Girona)

Telèfon, 22

Per a contractes: PERE ARPA

PESCA SALADA :: FRUITES
LLEGUMS CUITS

CASA TRESINA

Fermí Galán, 6

Cassà de la Selva

Agència d'Autòmibus i Transports

La Cassanense

Administració: Castelar, 61 - Garatges: Progrés, 3 i 31

Cassà de la Selva (Girona)

PERE CUFÍ

Fàbrica de Gasoses i Sifons. - «Fruixampany»
Representant de la cervesa «Damm»

CASSÀ DE LA SELVA

Fonda El Comerç (Antiga casa Barretina)

VDA. JOAN ABELLÍ

Preus reduïts — Servei acuradíssim — Garatge
Plaça Clavé, 30 - G. Hernández, 10 - Cassà de la Selva

Gran assortit en CALÇAT DE TEMPORADA
no dubteu un moment,

En XEC Espardenyer

us en servirà d'econòmic i superior.

Emili Castelar, 41

Cassà de la Selva

Narcís Martí

TOCINERIA :-: QUEVIURES

CASSÀ DE LA SELVA

Reparació d'Automòbils. - Venda i reparació de
bateries. - Cotxes a pupilatge. - Lubrificants,
olis, grasses, etc. - Cotxes de lloguer.

Garatge Modern

ENRIC GRUART

Joaquim Costa, 37 i Concepció Arenal, 5
TELÈFON, 32 R

Fonda "El Recreo"

GARATGE

BANY

Plaça J. A. Clavé. - Telèfon, 15 - Cassà de la Selva

Jaramago Valadia

El millor paper de fumar

ESTOIG ENGOMAT : 10 Cts.

JARAMAGO «ORO» : 20 Cts.

Demaneu-lo a tots els estancs.

DIPOSIT DE VENDA: Sant Pau, 22 - BARCELONA

PIPES, BOQUILLES, PETAQUES,
MONEDERS, JOCS DE CARTES, DOMINÓS,
ÈSCACS, PARCHEESSIS, etc.

Venda a l'engròs i a la menuda.

Jubert & Presas

BANQUERS

Telèfon, 8

Cassà de la Selva

NARCIS DURAN

Aiguardents i Licors - Elaboració acuradíssima

Pont, 7 i 9 - Cassà de la Selva

Servei amb camions propis per tota la província.

Servei amb camió de Cassà a Barcelona
amb parades a Caldes de Malavella i a
tots els pobles del litoral.

Emili Cabarrocas

Preus econòmics. Servei ràpid.

Carrer Mesures

Cassà de la Selva